

Sygn. akt II CSK 350/14

POSTANOWIENIE

Dnia 16 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa A. D. i I. D.

przeciwko Powiatowi [...]

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 grudnia 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda I. D.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 14 listopada 2013 r., sygn. akt [...],

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2. przyznaje radcy prawnemu K. N. od Skarbu Państwa (Sądu Apelacyjnego w [...]) kwotę 1800 (jeden tysiąc osiemset) zł powiększoną o stawkę podatku od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Dokonywana w toku postępowania kasacyjnego ocena skarg kasacyjnych w ramach tzw. przedsądu ma na celu wybór takich spraw, które powinny zostać rozpoznane ze względu na interes publiczny. Rozwiązanie to łączy się ściśle z charakterem skargi kasacyjnej jako szczególnego środka zaskarżenia; nie jest ona kolejnym środkiem odwoławczym w toku instancji, lecz środkiem prawnym nadzwyczajnym, uruchamianym przede wszystkim w interesie ogólnym i ukierunkowanym – przynajmniej ze swego założenia – do rozpatrzenia wyłącznie kwestii prawnych (materialnych i procesowych) związanych z wydanym przez sąd drugiej instancji prawomocnym orzeczeniem. W związku z tak ukształtowanym modelem skargi, Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania tylko wówczas, gdy zachodzą przyczyny wymienione w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c.

Powód w skardze kasacyjnej odwołał się do przyczyny z pkt 1 powołanego przepisu, to jest występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego. Samo li tylko wskazanie ustawowej przyczyny, przy istnieniu której Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, nie jest wystarczające. Każda z ustawowych przyczyn, która zdaniem skarżącego w sprawie wystąpiła, powinna być wyczerpująco uzasadniona, przy czym nie ulega wątpliwości, że każda z nich powinna pozostawać w takim związku z rozstrzygnięciem sprawy, że jej istnienie oddziałuje na sposób tego rozstrzygnięcia.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego za ugruntowane należy uznać stanowisko, że powołanie się na występowanie w sprawie zagadnienia prawnego wymaga od skarżącego przedstawienia tego zagadnienia przez odpowiednie jego sformułowanie, wskazanie przepisów prawa, na tle których powstało, przedstawienia kontrowersji i rozbieżnych ocen prawnych, jakie zagadnienie to wywołuje oraz wykazania, że mają one tak istotny, poważny i uniwersalny charakter, iż wymagają zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy, koniecznego nie tylko do prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy, lecz przydatnego także dla rozwoju judykatury (por. m.in. orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r. II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 7 czerwca 2005r. V CSK 3/05 i z dnia 13 lipca 2007 r. III CSK, nie publ.).

Sformułowane przez skarżącego zagadnienia prawne nie spełniają tych wymogów. Pierwsze z nich w brzmieniu: „czy gdy żądanie przez właścicieli dotyczące odszkodowania za uszczerbek, jaki powstał w następstwie zbudowania i eksploatacji instalacji melioracyjno-kanalizacyjnej w odniesieniu do projektu „Odwodnienie terenu w S.” można przyjąć, że ma on charakter trwały i nieodwracalny i w związku z tym powodowie ponieśli szkodę oraz sposobu rozliczenia szkody powstałej w następstwie wydania decyzji administracyjnej wyeliminowanej z obrotu prawnego, która jednak wywołała skutki” jest niejasne, trudno je uznać za wyrażające wątpliwość prawną i najwyraźniej sprowadza się do oczekiwania odpowiedzi, co do sposobu rozstrzygnięcia sprawy. Tak wyartykułowane zagadnienie prawne nie może być poczytane za istotne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Drugie zagadnienie „czy sieć melioracyjna przebiegająca przez działkę powoda stanowi urządzenie wymienione w art. 49 k.c.” nie ma związku ze stanem faktycznym sprawy, a w każdym razie skarżący związku tego nie wykazał, co zagadnienie to pozbawia wszelkiej doniosłości prawnej i wyklucza przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z jego powodu.

Z przedstawionych przyczyn, przy uwzględnieniu, że w sprawie nie zachodzi nieważność postępowania, którą – zgodnie z art. 398¹³ § 1 k.p.c. – Sąd Najwyższy bierze pod uwagę z urzędu, należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach należnych pełnomocnikowi powoda ustanowionemu z urzędu orzeczono na podstawie § 6 pkt 6 w związku z § 12 ust. 4 pkt 2 i § 15 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jed.: Dz. U. z 2013 r., poz. 490).

